

[Grethe Kindberg Jørgensen]

arbejdsdag skal være tid til børnene, må madlavningen gå hurtigere og de færdige supermarkedsprodukter puttes i gryden.

Angående punkt 1 i forslaget, forbedret og koordineret ernæringspolitik, skal jeg kun sige, at undervisningsministeriet den 1. december offentliggjorde en rapport om dansk ernæringsforskning. Rapporten skønner, at behovene for ernæringsforskning især findes inden for 4 områder. Sammenfattende må man vel nok om rapporten sige, at arbejdsgruppens konklusion er, at ernæringsforskning er et af de vigtigste områder, og at det kan blive nødvendigt snarest at oprette et ernæringsvidenskabeligt professorat. Det tror jeg er en af de rigtige veje, vi måske bør gå.

Hvad basislevnedsmidlerne i dag indeholder af livsvigtige næringsstoffer, ved vi ikke meget om, og det fører mig videre i forslaget til punkt 2: anbefalet kostsammensætning. Dertil vil jeg sige, at i CD er vi meget positive over for en oplysnings- og vejledningskampagne. Det må være tilstrækkeligt. Den danske forbruger kan igennem oplysning og vejledning orienteres tilstrækkeligt om de optimale sundhedsmæssige og ernæringsmæssige krav, og en sådan kampagne må efter CDs opfattelse gerne begynde allerede i skolerne. Jeg er enig i, at massemedierne kan anvendes i det ernæringsoplysende arbejde, hvorimod jeg er mere bange for tonerne i forslaget om den skadelige virkning af reklamerne. I CD mener vi, at dette smager lidt for meget af et forbud mod reklamer. Hvad med de tusinder af mennesker, som i dag bor i områder, hvor der er mulighed for f.eks. at tage tysk fjernsyn, som de ser dagligt, og hvor vi får reklamerne direkte ind i stuen? Jeg var lige ved at have sagt, at vi er så heldige, at nogle af os bor i de områder. Skulle disse mennesker være mere usunde end den øvrige del af den danske befolkning? Det tror jeg ikke. Endvidere er det min opfattelse, at den danske forbruger i dag er så oplyst, at man udmærket selv kan skelne, hvad man vil spise, og hvad der er ret og rimeligt, når man ser reklamer.

Punktet om farvestofferne skal jeg kun sige meget lidt om – vi skal jo senere have en redegørelsesdebat om emnet – men CDs generelle opfattelse på området er, at modstand mod farvestoffer mere er baseret på det holdningsmæssige end på det sundhedsmæssige,

og jeg tror også, vi skal passe på, at det hele ikke bliver gråt i gråt.

Hvis den »økonomiske ernæringspolitik«, som omtales i bemærkningerne, udformes således, at tilskud eller afgifter bliver afhængige af, hvad ernæringseksperterne mener, vil det i praksis sige, at i dag og et halvt år frem må vi ikke spise smør eller drikke sødmælk – altså skal prisen op, og der skal lægges afgift på – men om tre måneder finder eksperterne ud af, at man tog fejl, og så skal vi spise smør og drikke i spandevise af mælk, og så skal vi have tilskud. Hermed kommer vi ind på en styring gennem lovgivning eller gennem administration – det kan i og for sig være lige meget, for vi vil uvilkårligt få en styring af hele systemet. Jeg kan også sige det på en anden måde: nu vil socialdemokratiet igen bestemme, hvad vi skal spise og drikke. Hvor er menneskets ret til at bestemme over sig selv?

Og hvad med vores landbrug, hvad med vores erhvervsliv? Kan de leve med en sådan styring? Er der ikke tale om dobbeltmoral? På den ene side prøver vi at hjælpe vort hårdt trængte landbrug med forskellige støtteordninger. På den anden side vil vi med dette forslag tvinge landbruget til at ændre sin produktion afhængigt af, hvad eksperterne mener. Tænkter vi os om, ved vi, at landbruget ikke kan omlægge sin produktion på mindre end 5-6 år. Hvorledes skal dansk landbrug kunne leve med et forslag som dette på det økonomiske område? Det kan vi ikke rigtig se. CD mener, det absolut vil ramme dansk eksport, uanset at forslagsstillerne taler om, at vi kan hævde os på kvaliteten. Vi tror ikke på det. Vi har i dagens Danmark så hårdt brug for arbejdspladser, og hvis vi samtidig laver en politik som denne, vil vi dagligt være med til at kvæle arbejdspladser. Det vil igen sige, at vi har en dobbeltmoral. På den ene side ønsker vi en ernæringspolitisk styring, på den anden side taler vi om, at vi skal have flere arbejdspladser, vi skal have unge i arbejde, men den lovgivning, man lægger op til her, vil absolut være med til at kvæle adskillige virksomheder, hvilket vil sige, at der vil blive endnu færre arbejdspladser.

Til slut skal jeg kun kort sige – formanden er ved at rejse sig, så jeg er jo nødt til at gøre mig færdig – at vi ikke kan acceptere det, det vil skade vores eksport.